

Mircea de la un „orfelinat de nebuni”

Așteptam troleibuzul. Întârziam ca de obicei la universitate, dar întârziam încet, nu-mi place alergatul de dimineață și întrecerile cu genericul „*This is Sparta*”, atunci când vrei să urci în 24. Iată de ce, stau câte 30-40 de minute la stație, bându-mi cafeau și admirând interminabilul spectacol al oamenilor grăbiți.

- Eu sunt Mircea. Se prezentă el, un tip slab de vreo 30 de ani, îmbrăcat într-o cămașă albastră, parcă ruptă de timp, fără doi nasturi - defect pe care abil a încercat să-l ascundă cu o cravată violetă din atlas. Avea o sacoșă *tradițional moldovenească*, din astea negre cu lunile anului 2015. „Ascunde vin în sticlă de Gura Căinarului”, naște mintea mea plină de stereotipuri și de moldovenism.

- Bun, zic dezinteresată.

- Da ție cum îți spune?

- Tania.

- Citești? Ce citești?

- Despre teroriști. (John Updike - „Teroristul”).

Căută ceva prin sacoșă și scoase o Biblie. M-am mirat, nici urmă de Gura Căinarului nu era acolo.

- Eu tot pot citi. M-am botezat nu demult.

- Felicitări.

- Tata nu era creștin, o bătea pe mama când se ducea la biserică. Am auzit că a murit. Dumnezeu să-l ierte, că eu nu-l pot ierta. Din cauza lui am stat la orfelinat. Orfelinat de nebuni, îți închipui? Am avut o casă la Bălți, dar el, *bețivul*, a vândut-o și eu trăiesc pe drumuri acum. Am venit ieri la Chișinău. Vreau să-mi găsesc de lucru. Tu nu știi unde pot să lucrez pe aici?

- Nu, din păcate nu știu. Am răscolit toate variantele posibile. Avem atâtea în comun... ambii putem citi și ambii ne căutăm de lucru.

- De ce nu ai rămas la Bălți, orașul îi mărișor, crezi că la Chișinău o să găsești ceva mai bun?

- N-am viză de reședință. Nu mă iau nicăieri. Cum, la Chișinău tot îi așa, fără viză de reședință nu te primesc la lucru? M-a întrebat cu niște ochi plini de speranțe. Cerea de la mine o șansă pe care nu i-am putut-o da. Am spus că trebuie să plec și am fugit în mulțimea din troleibuzul 24.

Anual, zeci de tineri ce absolvă școlile internat și orfelinele din Moldova ajung pe drumuri. Cu siguranță ați văzut și voi vreun Mircea la colț de stradă. Un altfel de Mircea. Un Mircea cerșind, un Mircea bând din greu cu alții ce-i împart necazul, un Mircea care lucrează la Piața Centrală cărând marfă pentru vreo 10 tarabe, ca să-și poată cumpăra o pâine și să aibă căldură la iarnă. Ei sunt atât de la fel, au o soartă mai mult decât asemănătoare, ei nu pot fi unici, nu au astfel de șanse.

Nici Mircea pe care l-am întâlnit eu nu-i unic, dar este diferit, și din păcate, diferența asta nu-i face viața mai ușoară, nu-i creează un loc de muncă și nu-i oferă un acoperiș deasupra capului.

Dragi guvernanți, stimați legiuitori, iubiți oameni de afaceri și jurnaliști, am o singură rugămintă: creați posibilități! Problema dată este atât de acută la noi în țară, încât la momentul actual este privită cu o oarecare normalitate. Ne este comod să tăcem. Ne place să pretindem a fi o țară cu viziuni și valori europene, uitând că principala valoare este Omul.